

P. DIEUDONNÉ

Rechercheur De Klerck

en de sluier van de dood

Deel 10 in de *De Klerck*-serie

E-Pulp Publishers

De vriendelijke mensen van de uitgeverij meenden dat het tiende deel wat dikker mocht worden, een wens waaraan ik gehoor gaf, al is het eenmalig. Met dank aan Anne van Doorn, die mij wegwijst maakte door een uitgebreid labyrint van mogelijkheden, en aan jullie, mijn trouwe lezers en lezeressen, en ook aan boekhandelaars, bibliotheken, (lokale) journalisten en bloggers, en aan Erna, Hans en Jan. Dankzij jullie allen heb ik warempel dit jubileumdeel gehaald. Cheers!

Rechercheur De Klerck en de sluier van de dood is een
uitgave van uitgeverij E-Pulp Publishers
© 2024 Paul Dieudonné & E-Pulp Publishers
Omslagontwerp & lay-out: Jan van den Boogaart
Omslagbeeld: djedj|Pixabay
ISBN: 978-94-92715-73-9 (paperback)
ISBN: 978-94-92715-74-6 (e-book)
NUR 331

www.e-pulp.nl
www.rechercheurdeklerck.nl

Alle personen in dit boek zijn fictief. Enige gelijkenis met
bestaande personen berust op toeval.

1

Bij de ingang van de kringloopwinkel stond een stevige agent wiidbeens geposteerd. Rechercheur Lucien de Klerck van de regionale politie-eenheid Rotterdam herkende de vriendelijke trekken van Appie de Waal, een getalenteerd diender die hij het liefst zou toevoegen aan de overbezette rechercheafdeling.

De agent stapte naar voren en groette De Klerck en Klaver met een hoofdknikje.

‘Ze ligt in een vrieskist,’ sprak hij met een warme basstem.

Ruben Klaver drong zich gelijk naar voren.

‘Ze is toch niet ingevroren?’ riep de jonge rechercheur geschrokken.

Appie de Waal keek grinnikend naar Klaver. Hij schudde zijn hoofd.

‘Zo goed geconserveerd is ze anders niet meer,’ zei hij gniffelend.

‘De vrieskist staat te koop en is om die reden uitgeschakeld. Nee, ze hebben haar flink toegetakeld. Jammer van zo’n mooie meid.’

De Klerck trok een wenkbrauw op.

‘Te mooi om te sterven?’

De agent duwde een dikke onderlip naar voren.

‘Ik bedoel dat niet verkeerd. Een moord blijft een moord, ook als het slachtoffer oud en de dagen moe was. Maar bij zo’n jonge vrouw... eh, het confronteert je toch meer met je eigen eindigheid, snap je.’

De Klerck knikte. Hij begreep De Waal heel goed.

‘Wie heeft haar ontdekt?’

‘Een klant die het inwendige van de vriezer wilde bezichtigen. Ze zag een kleed waar iets onder zat. Toen ze het kleed wat opzij schoof, kreeg ze de schrik van haar leven.’ Appie de Waal gebaarde naar de patrouillewagen. ‘Ik heb haar op de achterbank gezet voor het geval jullie haar nodig hebben.’ Hij duimde over zijn schouder. ‘De winkelmanager wil jullie in ieder geval spreken.’

Door de glazen deuren achter De Waal ontwaarde De Klerck een enorme winkel, die was gevestigd in een voormalige montagehal. Er stonden kasten met boeken, tafels met apparatuur en veel ruimte werd in beslag genomen door afgeschreven meubilair dat hoopte op een nieuw leven, een nieuw thuis. Helemaal achter in de

showroom stond een man in een stofvrije overall met capuchon gebogen te werken.

De Rotterdamse speurder richtte zijn blik weer op de agent.

‘Is de dode vrouw door hen herkend?’

Appie de Waal haalde de schouders op.

‘Niet gevraagd. Ik heb gezocht naar identificatie en een mobiele telefoon, maar niets gevonden. De dode... eh, draagt dan ook niet veel kleding. Maar ze lijkt een beetje op die bekende actrice van vroeger. Eh... Marilyn Monroe.’

De Klerck wendde zich tot zijn jonge assistent.

‘Praat met de getuige en vraag haar of ze de dode bij leven kende.’

Klaver knikte.

‘Komt in orde.’

Zelf stapte De Klerck de winkel binnen. Zijn voetstappen op de tegelvloer galmden in de wat stille ruimte. In de beschutting van de hal trok hij zijn zonnebril van zijn hoofd en haakte een pootje achter een knoop van zijn overhemd. Het was hier verrassend koel dankzij het hoge plafond.

Aan de achterwand van de hal waren grote gebutste apparaten opgesteld. Bij een lange vrieskist van het merk Bartscher stond de man in de stofvrije overall zijn werkzaamheden te verrichten. De vriezer, waarvan het klapdeksel omhoog stond, leek nog in opmerkelijk goede staat. Er hing een onwelriekend luchtje.

Enkel aan zijn geringe lengte en de zwartleren dokterstas op de tegelvloer herkende De Klerck de man in de overall. Het was Jeff Goldschmitz. Terwijl De Klerck hem naderde, rechtte de schouwarts zijn rug en draaide zich om. Hij trok zijn mondkapje omlaag waardoor zijn gekromde neus tevoorschijn kwam.

‘Momentje,’ zei hij wat gespannen.

De arts stapte van de vriezer weg, stroopte zijn handschoenen af en deponeerde ze in zijn tas. Daaruit diepte hij een pakje kauwgom op. Pas toen hij met gesloten ogen en ongegeneerd op een plakje stond te smakken, ontspande zijn gezicht geleidelijk.

De Klerck keek hem belangstellend aan.

‘En? Wat zijn je bevindingen?’

Goldschmitz duwde de kauwgom in zijn wang en opende zijn ogen.

‘Ze is dood,’ begon hij met het belangrijkste. Hij trok de capuchon van zijn hoofd. Zijn glanzend zwarte, achterovergekamde haren zaten dankzij de uitgeharde gel nog perfect in model. ‘Er is eerst een poging gedaan haar te wurgen. Dat leidde niet tot haar dood. Ze is op de zijkanten van het hoofd geslagen. Meerdere malen, denk ik zo. Toen ik zojuist haar schedel betastte, voelde ik bewegende delen. Een sectie zal moeten uitwijzen hoe schadelijk het letsel was.’

‘Hoe lang is zij al dood?’

Dokter Goldschmitz aarzelde.

‘Moeilijk te beoordelen. Geruime tijd, dat in ieder geval. Het lichaam is al volledig afgekoeld en de rigor mortis neemt duidelijk af.’

De Klerck knikte begrijpend.

‘Dus we spreken over langer dan twee dagen?’

‘Ja, dat lijkt me een zinnig uitgangspunt,’ sprak Goldschmitz goedkeurend. ‘In dit geval is het moeilijk te schatten omdat ik van de manager begreep dat deze vrieskist pas sinds gisteravond hier staat. Een en ander is afhankelijk van de omgevingstemperatuur.’

‘Ze is erin gelegd voor de rigor mortis, de... eh, lijkstijfheid intrad?’

De arts glimlachte wrang.

‘Zodra het lichaam is verstijfd, is het voorwaar geen eenvoudige opgave het op deze wijze in de vrieskist te positioneren. Ja, ze is in deze positie verstijfd. Ik schat zo afgelopen weekend. Zaterdag of uiterlijk zondag vroeg.’

‘Andere bijzonderheden?’

‘Het valt me op hoe ze erbij ligt. Haast... vredig. Iemand die wordt gewurgd, verzet zich doorgaans hevig. Bij haar zie ik geen sporen van verzet. Ze lijkt... een willoos slachtoffer. Alsof ze zich neerlegde bij haar lot.’

De Klerck tastte met zijn blik het gezicht van de schouwarts af.

‘Of onder invloed was?’

Goldschmitz glimlachte.

‘Een toxicologisch onderzoek lijkt mij inderdaad wenselijk.’

De schouwarts trok zijn overall uit, werkte zijn administratie bij en vertrok ten slotte met een vriendelijke groet.

De Klerck had intussen handschoenen van nitrilrubber aange- trokken, een mondkapje voorgedaan en een netje over zijn haar getrokken. Uiterst behoedzaam boog hij zich over de geopende vrieskist. Hij negeerde de prille geur van ontbinding die eruit op- steeg.

De dode vrouw lag in een verkrampde houding op haar rug, de armen gestrekt langs haar lichaam en vermoedelijk had ze haar benen iets opgetrokken. Dat alles was niet zichtbaar daar een donker- rood kleed het grootste deel van haar lichaam bedekte; maar haar knieën moesten wel zijn gebogen en tegen de wand rusten om in de kist te passen. Enkel haar hoofd en borst waren ontbloot.

De Rotterdamse speurder schatte haar op midden twintig. Haar slanke neus was enigszins gebogen en haar ogen waren half geloken.

Over haar gezicht hing reeds de grauwe sluier van de dood. On- danks die doodse, verstarde gelaatstrekken en de lijkkleur was nog goed zichtbaar dat zij de olijfkleurige huid had van een bewoonster van het Middellandse Zeegebied. Net boven de slaap was haar blonde haar met bloed bekleet. Een miniem, gestold en donker- gekleurd bloedspootje liep vandaar naar haar oor, waarin gaatjes zaten voor ringen. Aan de bleke band om haar linkerpols zag hij dat ze gewoonlijk een horloge droeg.

De Klerck nam een halve stap terug, stak zijn duimen in zijn oksels, sloeg de andere vingers om zijn bovenarmen en monsterde in deze houding haar gezicht. Appie de Waal had gelijk. De gelij- kenis met Marilyn Monroe was treffend en opzettelijk. De dode vrouw had hetzelfde kapsel als Monroe op haar iconische foto's en ook haar haren waren geblondeerd. Zelfs het minuscule pigment- vlekje op de wang rechts onder de neus ontbrak niet. Bij nadere inspectie bleek dit stipje te zijn getatoeëerd. Wat ontbrak, waren make-up en sieraden.

Klaver dook naast hem op.

‘Bij leven mocht ze er wezen,’ sprak hij bewonderend. ‘Is ze dood- geslagen?’

‘Daar lijkt het op.’ De Klerck blikte opzij. ‘Had de getuige nog iets toe te voegen?’

‘Nee. Ze kende haar niet.’

‘Jammer.’

De Klerck richtte zijn blik weer op de dode. Hij zag de vage striemen die duiden op de mislukte poging tot strangulatie.

Het was de bedoeling dat alleen leden van Forensische Opsporing en de schouwarts handelingen op een plaats delict uitvoerden. Maar de getuige en vermoedelijk ook Appie de Waal hadden al aan het kleed gezeten en daarom sloeg De Klerck het wat terug.

Op ondergoed en witte sneakers van het merk Nike na bleek de vrouw geheel naakt te zijn. Ze had een volle bustehouder, afgezet met kant en glitters. Het geheel deed wat kitscherig en erotiserend aan. Net boven de schaamstreek had zij nog een tatoeage, de woorden Carpe Diem... Latijns voor pluk de dag. De kreet stond in gebogen, bloedrode letters. De Klerck vroeg zich een kort ogenblik af of die levenshouding tot haar dood had geleid.

Ineens viel zijn oog op een stoffen labeltje dat aan het kleed was bevestigd. Het was van een winkel in Parijs. Hij hield het kleed omhoog en zag toen pas dat het een jurk was die door moslimvrouwen werd gedragen. De juiste benaming ervan schoot hem niet te binnen. Er was ook een sluier in dezelfde kleur. Beide kledingstukken vormden een dissonant in haar voorkomen... leken niet bij haar persoonlijkheid te passen.

Een luide stem galmde door de hal.

‘Wat hebbie hiero? Een actrice in een ijskissie?’

De Klerck draaide zich om en zag forensisch rechercheur Oscar Kamp met een brede grijns naderen. Aan zijn zijde stapte fotografe Jeanne Jonker.

Oscar Kamp ging op zijn tenen staan om van een afstandje een blik in de vriezer te kunnen werpen. Hij floot bewonderend.

‘It’s not true that I had nothing on,’ sprak hij met een hoog stemmetje in allerbelabberdst Engels en met gespeelde verontwaardiging. ‘I had the radio on.’ Hij gebaarde naar de dode. ‘Onze Marilyn had in elk geval nog wat lappies stof om haar... eh, edele delen geslagen. Moet je dat pikante behaatie zien. Dat zal een lieve duit hebben gekost.’

De Klerck tuitte sceptisch de lippen.

‘Dat kitscherige ding?’

‘Kitscherig?’ Oscar Kamp keek hem quasi-verontwaardigd aan. ‘Mijn vrouw en ik waren afgelopen april in Parijs. In een exclusieve

modezaak aan de Champs-Élysées stond een etalagepoppie met net zo'n kitscherig behaatie te pronken. Je had het prijskaartje moeten zien. We konden uitgebreid en heerlijk tafelen voor dat bedraggie.' 'Zou zij soms uit Parijs komen?' vroeg Jeanne Jonker zich hardop peinzend af.

De Klerck blikte opzij.

'Dat vroeg ik mij ook al af,' reageerde hij glimlachend. Hij drapeerde de jurk over het lichaam. 'Kun je een goed gelijkende foto van haar gezicht maken? Ik wil hem geretoucheerd hebben, presentabel, zonder al dat bloed. We hebben die foto nodig om naar haar identiteit te informeren. Hoe eerder, hoe beter.'

Jeanne Jonker knikte glimlachend.

'Komt in orde.'

Terwijl de twee forensische rechercheurs zich in hun stofvrije overalls hesen, ontdeed De Klerck zich juist van handschoenen, mondkapje en haarnetje. Met Klaver ging hij op zoek naar de winkelmanager. De beide speurders waren tot halverwege de hal gevorderd toen er uit de richting van een kantoortje een gezette man met lange, rase schreden naderde. Hij kwam abrupt voor hen tot stilstand en monsterde hen met diepgefronste wenkbrauwen.

'U bent de rechercheurs?'

Zijn stem trilde van spanning.

De Rotterdamse speurder keek hem recht aan en knikte.

'Mijn naam is De Klerck en dit is mijn collega Ruben Klaver. En u...'

De man viel hem in de rede.

'Jansen, de manager,' sprak hij op gewichtige toon. Hij stak zijn hand uit en schudde hun handen krachtig en vluchtig. Ondertussen sprak hij op jachtige toon verder. 'Ik assisteerde bij de kassa toen de klant die vreselijke ontdekking deed.' Hij gebaarde wild. 'Wie had dat kunnen denken... een lijk in onze winkel! Maar ik wil gelijk erbij gezegd hebben dat wij er niets mee te maken hebben. Hier is de moord niet gepleegd, dat bestaat gewoon niet. Wij hebben de kisten pas gisteravond opgehaald en uw arts lichtte mij in dat zij al dagen dood is, derhalve moet...'

Met opgestoken handen maande De Klerck hem tot kalmte.

‘Wij zullen de situatie in alle rust bekijken,’ sprak hij sussend. ‘Zonder voorbarige conclusies te trekken. Hoe kwam u aan de kist?’ Jansen haalde diep adem.

‘We kregen er twee aangeboden van een ijssalon in Delfshaven. Wij namen ze te goeder trouw aan, ervan uitgaande dat alles in orde was. Maar nu...’

De winkelmanager maakte de zin niet af. Hij trok een bedenkelijk gezicht en vestigde zijn blik op de achterwand.

‘U hebt bij de ontvangst niet in de kist gekeken?’

‘Slechts in de andere, omdat ik het druk had. Omdat ze identiek zijn, ging ik ervan uit dat deze ook in orde zou zijn. Ik bedoel, wie verwacht er nou een lijk? Had ik maar gekeken, dan hadden wij die mevrouw de vreselijke aanblik kunnen besparen.’

De Klerck keek de winkelmanager scherp aan.

‘Kan het lijk later erin zijn verborgen?’

Jansen zette grote ogen op.

‘U bedoelt dat een van mijn vrijwilligers dat deed? Maar, meneer De Klerck, dat is heus ondenkbaar. Dan moet dat lijk eerst naar binnen zijn gesmokkeld. Wie zou nou zo’n risico nemen? En het brengt de kringloop in opspraak.’

‘U kent het slachtoffer niet?’

Hij schudde krachtig zijn hoofd.

‘Nee, zeker niet.’

De Klerck keek hem belangstellend aan.

‘Hoeveel ingangen heeft dit pand?’

‘Drie.’

‘Beschikt elke ingang over een bewakingscamera?’

Het gezicht van de winkelmanager klaarde op.

‘O, u wilt de beelden zien? Die kan ik wel voor u regelen.’

Zonder op een reactie te wachten, draaide hij zich om zijn as en beende terug naar het kantoor. Zijn zware voetstappen galmden door de hal.

De Klerck en Klaver volgden in een rustiger tempo. Ze vonden de manager achter een computer met een groot beeldscherm. Op zijn bureau pruttelde een flink uit de kluiten gewassen externe harde schijf.

‘Ik geef u de beelden mee op deze gegevensdrager,’ verklaarde hij

met een geagiteerd gebaar naar het apparaat. ‘Het kopiëren duurt alleen even. Dit is een al wat oudere computer, die we hebben overgenomen.’

‘De externe harde schijf kennelijk ook,’ mopperde Klaver.

De manager schoot in de lach. Het klonk geforceerd.

‘Ja, wij geloven van harte in hergebruik. Voor een betere en milieuvriendelijkere wereld. Wij zijn niet de types die moorden plegen. Daarvoor moet u bij Emir zijn.’

De Klerck fronste.

‘Emir?’

Jansen haalde diep adem.

‘Ik wil niet... eh, xenofob overkomen door met de beschuldigende vinger te wijzen naar een buitenlander, maar die arme vrouw heeft dezelfde huidskleur als hij. Het zou mij niet verbazen als hij drommels goed weet wie zij is... eh, was.’

‘Emir is de eigenaar van de ijssalon?’ vroeg De Klerck.

‘Van Emir’s Ice Palace op de Mathenesserdijk.’ De winkelmanager keek ongerust. ‘Toen hij me belde over die vriezers, was ik bijzonder ingenomen met het aanbod. Ze leveren immers nog een goede prijs op. Maar nu ik eraan terugdenk...’

De Rotterdamse speurder keek hem afwachtend aan.

‘Nu ik eraan terugdenk,’ ging Jansen op opgewonden toon verder, ‘herinner ik me weer hoe geprikkeld hij reageerde toen ik hem mededeelde, dat we de vriezers pas op maandag konden ophalen. Hij zal toch niet hebben gehoopt sneller van het lijk af te zijn?’